

Голові Вищої ради правосуддя
Бенедисюку І.М.
04050, м. Київ, вул. Студентська, 12-а

Шановний Ігорю Михайловичу!

10 січня 2019 року під час розгляду справи № _____ де третьою особою, яка не заявляє самостійних вимог щодо предмету спору, є Міністерство охорони здоров'я України мною було прийнято ухвалу про забезпечення адміністративного позову.

Вказане судове рішення є вмотивованим, прийняте у відповідності до вимог чинного законодавства та таким, що ґрунтується на наявних, на момент його прийняття, матеріалах адміністративної справи.

Разом з тим, 16 січня 2019 року _____ яка займає посаду в.о. Міністра охорони здоров'я України, у мережі Facebook було розміщено повідомлення, яке по своїй суті є спробою вчинення тиску на суд при розгляді справи № _____

(
Вказаний допис, без посилання на будь-які джерела, містить надумані твердження, які по своїй суті не лише надають негативну оцінку прийнятій 10 січня 2019 року ухвалі суду про забезпечення адміністративного позову у справі № _____ але й ставлять під сумнів прийняті від моїм головуванням рішення в інших адміністративних справах, участі в яких ні Міністерство охорони здоров'я України, ні сама _____ не приймали. Таким чином в.о. Міністра охорони здоров'я України намагається підірвати довіру суспільства не лише до авторитету Окружного адміністративного суду міста Києва, ставлячи під сумнів його рішення, які набрали законної сили та є обов'язковими до виконання, а й судової системи загалом, оскільки окремі з зазначених у дописі _____ рішень були предметом перегляду вищестоящими судовими інстанціями, за наслідком якого вони були залишені без змін.

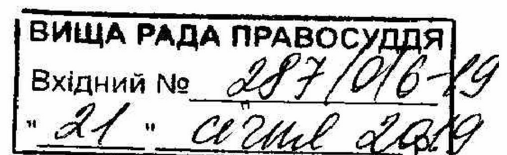
Наведене дає мені підстави вважати, що такий допис був поширений виключно з метою формування негативного уявлення суспільства про роботу судової гілки влади, висвітленої через негативне сприйняття суб'єкта владних повноважень, незадоволеного прийнятою не на його користь ухвалою суду, та, відповідно, здійснення тиску на суд у справі, розгляд якої триває.

Відповідно до ч. 4 статті 48 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», суддя зобов'язаний звернутися з повідомленням про втручання в його діяльність як судді щодо здійснення правосуддя до Вищої ради правосуддя та до Генерального прокурора.

Згідно з п. 9 ч. 7 статті 56 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», суддя зобов'язаний звертатися з повідомленням про втручання в його діяльність як судді щодо здійснення правосуддя до Вищої ради правосуддя та до Генерального прокурора упродовж п'яти днів після того, як йому стало відомо про таке втручання.

У зв'язку з зазначеним звертаю увагу на наступне.

Незалежність судової влади є головною умовою забезпечення верховенства права, ефективного захисту прав і свобод людини та громадянина, юридичних осіб, інтересів суспільства й держави.

Незалежність і недоторканність суддів гарантуються статтями 126 та 129 Конституції України, якими встановлено, що судді при здійсненні правосуддя незалежні й підкоряються лише закону. Вплив на суддю у будь-який спосіб забороняється.

Відповідно до статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, метою забезпечення незалежності судової влади є гарантування кожній особі основоположного права на розгляд справи справедливим судом тільки на законній підставі та без будь-якого стороннього впливу.

Незалежність судової влади є головною умовою забезпечення верховенства права, ефективного захисту прав і свобод людини та громадянина, юридичних осіб, інтересів суспільства й держави.

Згідно зі статтею 48 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», суддя здійснює правосуддя на основі Конституції і законів України, керуючись при цьому принципом верховенства права. Втручання у діяльність судді щодо здійснення правосуддя забороняється і має наслідком відповідальність, установлену законом.

Між тим, зазначені вище дії в.о. Міністра охорони здоров'я України свідчать про пряме незаконне втручання суб'єкта владних повноважень у процес здійснення судочинства, що порушує принцип незалежності здійснення правосуддя та водночас є підставою для притягнення відповідних посадових осіб до відповідальності, можливість застосування якої передбачена статтями 6 та 48 Закону України «Про судоустрій і статус суддів».

Виходячи з наведеного я вважаю наявними всі підстави стверджувати, що такі очевидно резонансні дії в.о. Міністра охорони здоров'я України були вчинені з метою здійснення тиску на мене з метою досягнення бажаного для себе результату у справі №

Відповідно до ч. 2 статті 19 Конституції України, органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Разом з тим, в.о. Міністра охорони здоров'я України законодавчо не уповноважена здійснювати оцінку судових рішень, критикувати їх або ухилятися від їх виконання, закликати до цього інших, не зважаючи на те, чи брало Міністерство охорони здоров'я України участь у розгляді відповідних судових справ, чи ні. Натомість чинне законодавство покладає на вказане Міністерство, як і на його очільника, обов'язок виконувати рішення суду, які набрали законної сили, а в разі незгоди з ними – надає правові можливості для їх оскарження в апеляційному та касаційному порядку.

Крім того вбачається, що такими діями в.о. Міністра охорони здоров'я України зменшується рівень суспільної довіри до судової системи в цілому, що є неприпустимим з огляду на положення Європейської хартії, Закону України «Про статус суддів», Рекомендації (94) 12 «Незалежність, дієвість та роль суддів» ухвалені Комітетом Міністрів Ради Європи на 518 засіданні заступників Міністрів 13 жовтня 1994 року, Основних принципів незалежності судових органів, що ухвалені Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН №40/32 від 29 листопада 1985 року та № 40/146 від 13 грудня 1985 року, Процедурі ефективного здійснення Основних принципів незалежності судових органів, що затверджені Резолюцією Економічної і Соціальної Ради ООН № 1989/60 від 24 травня 1989 року, Загальній (Універсальній) хартії судді, ухваленій 17 листопада 1999 року Центральною Радою Міжнародної асоціації суддів в Тайпеї (Тайвань).

Звертаю увагу, що питання незалежності судів і авторитету судової влади неодноразово піднімалось як міжнародними організаціями так і вищими судовими органами країни.

Зокрема, Комісаром Ради Європи з прав людини у Звіті за результатами візиту в Україну 04-10 лютого 2014 року (пункт 60) наголошено на необхідності впровадження належних механізмів забезпечення незалежності суддів від зовнішнього впливу, особливо при розгляді справ, що є резонансними у суспільстві.

В п. 22 Висновку № 3 (2002) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету міністрів Ради Європи щодо принципів та правил, які регулюють професійну

поведінку суддів, зокрема питання етики, несумісної поведінки та безсторонності зазначається, що суспільна довіра та повага до судової влади є гарантіями ефективності судової системи. В п. 8 Висновку № 7 (2005) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету міністрів Ради Європи про правосуддя та суспільство, вказується, що суди є та сприймаються такими широким загалом як належний форум для встановлення юридичних прав і обов'язків та вирішення пов'язаних з цим спорів. Суспільство ставиться з повагою та має довіру до спроможності судів здійснювати таку функцію.

Довіра та повага до судової влади - гарантії ефективності системи правосуддя. Повага до авторитету судів – вимога європейських стандартів для демократичних держав, невід'ємна передумова публічної довіри до судової влади, а в більш широкому значенні - довіри до норм права та держави загалом. У разі виникнення того чи іншого правового конфлікту звертається за його вирішенням до суду, спираючись на авторитет судової влади.

Як зазначається у Відкритому зверненні Верховного Суду України, затвердженому зборами суддів Верховного Суду України (рішення № 12 від 04 вересня 2015 року) «Про відкрите звернення зборів суддів Верховного Суду України щодо необхідності вжиття дієвих заходів, спрямованих на зміцнення авторитету судової влади», формування довіри до суду - кропіткий і багатогранний процес.

Проте суспільна думка про судову владу формується не тільки й не стільки особами, які мають особистий досвід взаємодії із судами через участь у судових розглядах. Цю думку формують політики, громадські активісти, ЗМІ, державні органи та правоохоронні органи.

Також необхідно звернути увагу на приписи Загальних правил поведінки державного службовця, що затверджені наказом Головного управління державної служби України від 04 серпня 2010 року № 214 та зареєстровані в Міністерстві юстиції України 11 листопада 2010 року за № 1089/18384.

Так, відповідно до п.п. 1.5, 1.6, 2.4 вказаних Загальних правил, поведінка державних службовців має відповідати очікуванням громадськості й забезпечувати довіру суспільства та громадян до державної служби, сприяти реалізації прав і свобод людини і громадянина, визначених Конституцією України і законами України.

Державний службовець має дбати про позитивний авторитет органів державної влади і державної служби в цілому, дорожити своїм ім'ям та статусом.

Державний службовець повинен сумлінно виконувати свої посадові обов'язки, дотримуватися високої культури спілкування, шанобливо ставитися до громадян, керівників і співробітників, інших осіб, з якими у нього виникають відносини під час виконання своїх посадових обов'язків.

Державний службовець зобов'язаний не допускати дій і вчинків, які можуть зашкодити інтересам суспільства та держави чи негативно вплинути на його репутацію.

Згідно статей 13, 14, 18 Рекомендації CM/Rec (2010) 12 Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо суддів: незалежність, ефективність та обов'язки, ухваленої Комітетом Міністрів Ради Європи 17 листопада 2010 року на 1098 засіданні заступників міністрів, потрібно вжити всіх необхідних заходів для забезпечення поваги, захисту і сприяння незалежності та неупередженості суддів.

Закон повинен передбачати санкції проти осіб, які намагаються певним чином впливати на суддів.

Коментуючи рішення суддів, виконавча та законодавча влада мають уникати критики, яка може підірвати незалежність судової влади або довіру суспільства до неї. Їм також слід уникати дій, які можуть поставити під сумнів їхнє бажання виконувати рішення суддів, за винятком випадків, коли вони мають намір подати апеляцію.

Статтею 131 Конституції України визначено, що Вища рада правосуддя вживає заходів щодо забезпечення незалежності суддів.

Згідно зі статтею 3 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», Вища рада правосуддя вживає заходів щодо забезпечення авторитету правосуддя та незалежності суддів.

Відповідно до частини першої статті 73 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», з метою забезпечення незалежності суддів та авторитету правосуддя, Вища рада правосуддя, серед іншого, вносить до відповідних органів чи посадових осіб подання про виявлення та притягнення до встановленої законом відповідальності осіб, якими вчинено дії або допущено бездіяльність, що порушує гарантії незалежності суддів або підриває авторитет правосуддя, ухвалює та оприлюднює публічні заяви і звернення, звертається до суб'єктів права законодавчої ініціативи, органів, які уповноважені приймати правові акти, із пропозиціями щодо забезпечення незалежності суддів та авторитету правосуддя тощо.

Як вже зазначалось, відповідно до вимог ч. 4 статті 48 та п. 9 ч. 7 статті 56 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», суддя зобов'язаний звернутися з повідомленням про втручання в його діяльність як судді щодо здійснення правосуддя до Вищої ради правосуддя та до Генерального прокурора.

Беручи до уваги наведене, вважаю, що описаними вище діями в.о. Міністра охорони здоров'я України вчиняє спроби тиску на мене, а тому у відповідності до вимог ч. 4 статті 48 та п. 9 ч. 7 статті 56 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» повідомляю Вас про вказані обставини та прошу вжити реальних заходів з метою забезпечення мого захисту від свавільних та протиправних дій в.о. Міністра охорони здоров'я України та унеможливлення повторення таких випадків у майбутньому.

Суддя Окружного адміністративного
суду міста Києва

Р.О. Арсірій